

вено отъ еврейския законъ, а отъ римско наказание — разпъване на кръстъ — което извикваше у евреитѣ неизказанъ ужасъ. И затова тѣ престанаха да го обвиняватъ, че богохулствува, защото това за езичника-римлянинъ нѣмаше значение, а повдигнаха нова буря отъ клевети: че той развращава народа, учи го да не плаща данъци, и себе си нарича царь. И въ третѣ обвинения нѣмаше ни сѣнка отъ истина, и сѣ пакъ Пилатъ се смути отъ последното обвинение. Като остави нетърпеливия синедрионъ и бѣсната сганъ въ сждебната зала, той се отдалечи навътре и почна да разпитва Исуса насаме. Родениятъ въ яслитѣ и бедно облѣченъ Исусъ бѣше поведенъ по великолеппи стълби, по подове отъ ахатъ и лазуръ, подъ позлатени сводове съ рѣзба отъ кедрово дърво, съ рисунки отъ пурпуръ. Срѣдъ тоя разкошъ и блѣсъкъ Пилатъ го запита съ съжаление и очудване: „Ти ли си юдейскитъ царь?“ Да, предъ него стоеше царь, чието царство нито Пилатъ, нито другитѣ хора могатъ да постигнатъ: предъ него бѣше царствена светостъ, най-великата саможертва. „Моего царство не е отъ тоя свѣтъ — внушително отговори Исусъ — Ако бѣше царството ми отъ тоя свѣтъ, моитѣ слуги щѣха да се борятъ, за да не бжда предаденъ на юдеитѣ; но сега царството ми не е отъ тукъ.“

Следъ още нѣколко въпроса, Пилатъ се убеди, че Исусъ не само не е виновенъ, но е безкрайно по-благороденъ отъ ония лицемѣри, които го бѣха довели при него. И затова, безъ да извежда Исуса, той излѣзе самъ при юдеитѣ и произнесе съ ясень и твърдъ гласъ: „Не намирамъ никаква вина въ него.“

Тия тѣй тържествено изречени думи усилиха още повече злобата на враговетѣ, раздухаха още